

בעזהש״ת

**שיעור בספח"ק
תורת המגיד
פרשת קדושים**

מפי הגה"ח

דבי אברהם מרדכי אלתר שליט"א

ד' ביאורים על הכתוב 'קדושים תהיו'
התעוררות להתחזקות והתחדשות תמידית בעבודת ה'

לעילוי נשמות

הרה"ח ר' דפאל יעקב ז"ל
בן הרה"ח ר' אברהם יצחק ז"ל
כהנא שפירא

נלב"ע ג' אייר תשמ"ז

ולזכות יוצ"ח להצלחה בתורה ועבודה
ובכל מעשיו ודיהם

לקבלת הגליון בדוא"ל ולכל שאלה /
הערה על השיעורים ולענייני הפצה
או לשאלות נוספות אל מו' הגה"ח
רא"מ אלתר שליט"א בחסידות ודרכי
העבודה

ניתן לשלוח לכתובת המערכת
de422144@gmail.com

או בפקס - 077-3181588

~*~

חדש! ניתן לשמוע את השיעורים
השבועיים גם בקו דברי אמת ואמונה
בשלוחה 3

ארץ ישראל - *5265 (או 02-
5011430)

ארה"ב 9186-329-518

אירופה 84-9004-3303-44

בשלוחה ייעודית זו מופיעים גם שאר
שיעורי הרב שליט"א בספרי פרי הארץ,
תומר דבורה, שער היחוד והאמונה,
ושיעורים נוספים למועדים ונושאים
שונים

~*~

עימוד ועיצוב:
"יאנוהו"

05331.05646

תוכן הענינים

א': בענין 'צדיקים דומין לפני השכינה כנר בפני האבוקה' - ביאור ההפרש הפנימי בין הארת השכינה לעבודת הצדיקים	ג
ההבדל בין אור הנר לאור האבוקה	ג
צורך הצמצום בשביל העולמות	ד
בחינת מטי ולא מטי	ה
בחי' אחודיים של העולם העליון פנימיות העולם שלמטה ממנו	ו
אור השכינה כאבוקה דמיקטיף איקטופי ואורו לאחדיו	ז
ביאור 'יכול כמונ' ו'קדושתו למעלה מקדושתכם'	ז
יישוב הסתירה אם יש תמיד עליות וירידות בעבודה	ח

ב': קדושתו למעלה מקדושתכם - קדושתו יתברך נעשית על ידי התקדשותנו	י
קדושתו יתברך למעלה על ידי קדושתנו למטה	י
'בקדושתו אני בין מקדשים אותי ובין אין מקדשים אותי'	י
ב' בחינות בקדושתו יתברך	י
הכח להוסיף בקדושה למעלה ניתן במתן תורה	יא
חיבור חכמה תתאה בחכמה עילאה	יב
ג'. 'ישנים מן המצוות' גורם לבחי' 'אלקיהם של אלו ישן הוא' ה"ז	יד
תענוג האב מגדלות בנו	יד
ד. 'לא אמות כי אחיה' עשיית המצוות בחיות באהבה וידאה	טז
'לא המתים יהללו י-ה' - דיבורים מבלי מחשבה זכה ובינת הלב אינם מהללים את שם י"ה	טז

השיעורים נמסדים מידי מוצאי שבת לתלמידי ישיבה גדולה 'פני מנחם'
בספה"ק תורת המגיד למגיד ממעזריטש זיע"א על הפרשה הבאה של
אותו שבוע.

מערכת 'דבר אמת' שוקדת מיד על תימלול כתיבת ועריכת השיעור,
הדפסתו והפצתו לקראת שבת.

בשל המהירות הנדרשת ייתכן ולא היה סיפק לערוך להגיה ולבקר את
הדברים כל צרכם בדקדוקי לשון כראוי לעניינים עמוקים שבאלה,
ושגיאות מי יבין

~*~

טעמו וראו כי טוב ה'

הצטרפו גם אתם למבקשי ה' בלימוד השבועי בספה"ק אשר הפליגו
הקדמונים במעלתו וכוח השפעתו לטעת אמונה וידאה. השיעורים
נשלחים ומתפרסמים מידי שבוע גם במערכות התורניות קול הלשון /
בינינו ועוד

~*~

קריאה של חיבה למתגדבים בעם ליקח חבל ושוותפות בהוצאות
השבועיות הנכבדות
-ניתן לקחת שבוע מסויים לדגל שמחה או יא"צ וכיו"ב-

בברכה
מערכת דבר אמת

פרשת קדושים

ד' ביאורים על הכתוב 'קדושים תהיו' - התעוררות להתחזקות והתחדשות תמידית בעבודת ה'

א': בענין 'צדיקים דומין לפני השכינה כנר בפני האבוקה' - ביאור
ההפך הפנימי בין הארת השכינה לעבודת הצדיקים

שידבק ממש במדותיו של הקב"ה, אלא שצורת הנהגתו תהיה בדומה לצורת הנהגת ה' את הבראה, ואם כן לא ניתן לומר שביחס לזה נאמר שלא כמוני.

נלמד בס"ד כמה מביאורי המגיד על הכתוב 'קדושים תהיו כי קדוש אני', ומתוכם כמה ביאורים על המדרש 'כול כמוני תלמוד לומר כי קדוש אני' קדושתו למעלה מקדושתכם, והלוואי שנצליח לממש לפחות אחד מהם.

ההבדל בין אור הנר לאור האבוקה

ויובן על פי מה שאמרנו רבותינו ז"ל בסוגיית בדיקת חמץ לאור הנר (פסחים ח א), צדיקים דומין לפני השכינה כנר לפני האבוקה, ואיתא (שם ז ב) בודקין לאור הנר אבל לא לאור האבוקה, מאי טעמא האי משיך נהוריה והאי מיקטיף קטיפי, נר אורו יציב מה שאין כן אור האבוקה קופץ כל הזמן, ועוד, זה אורו לפני וזה אורו לאחריו, הנר מאיר לפניו ויש ממנו תועלת בהכנסתו לבדוק בחורים ובסדקים, מה שאין כן אור אבוקה לאחריו וממילא אינו יעיל לבדיקה בחורים ובסדקים, ומבאר המגיד שבפנימיות גם באור הצדיקים ובאור השכינה יש הבדלים אלו, שאור השכינה הנמשל לאור האבוקה יש בו ענין פנימי שהינו מיקטף קטיפי ואורו לאחריו, ואילו אור הצדיקים

'קדושים תהיו' (יט, ב). במדרש (ויק"ר כד, ט) 'כול כמוני, תלמוד לומר כי קדוש אני' קדושתו למעלה מקדושתכם. וקשה, מהיכי תיתי היה לנו להדמות להשם יתברך, מה ההוי אמינא שיכול כמוני, והלא נאמר בו (דברים ד, כד) 'ה' אלקיך אש אוכלת הוא', ובוודאי שאין האדם יכול לבוא לקדושתו העצמית של הקב"ה, ואם תאמר שעל מדותיו של הקדוש ברוך הוא נאמר, שצריך להדבק בדרכיו והנהגותיו הקדושות של הקב"ה, א"כ קשה אדרבא, והלא מצוה להדמות למדותיו יתברך, מה הוא רחום וכו', וכן לענין קדושה, כשם שבכל המדות צריך האדם להדמות ככל שביכולתו למדותיו של הקב"ה, גם במדת הקדושה יש לו להדבק במדת הקדושה של הקב"ה, ואין הכוונה

והוצרך בביכול לצמצם אורו להאיר לכל אחד ואחד כפי כוחו, ולכל העולמות כולם בכללן ובפרטן. עולם הוא מלשון ההעלם כדברי החידושי הרי"מ ועוד צדיקים זי"ע, וכל עולם הגדרתו כפי הצמצום וההעלם שבו, ובכל עולם ישנו צמצום שונה כפי רמת עבודת ה' הנצרכת להיות באותו עולם. וניתן להמחיש זאת מעולמינו, ישנו עולם שומרי תורה ומצוות ועולם אלו שאינם שומרי תורה ומצוות, ובעולם שומרי תורה ומצוות גופא ישנו עולם הישיבות וישנו עולם הבעלי בתים, וגם בתוך עולם הישיבות גופא יש הרבה עולמות ורמות שונים, וכמובן רמת הצמצום שונה ביניהם, בכל מקום הצמצום שונה וכל צורת הקשר והחיבור בין הנמצאים באותו עולם שונה, ישנה מערכת כללים שונה ביניהם. אולם עדיין כל עולמות אלו נכנסים תחת הגדרת עולם אחד, עולם הזה, עולם המגושים. למעלה מזה ישנו את עולם המלאכים שהוא עולם שונה בתכלית מהעולם הזה, שם אין ספיקות בכלל, אין שם חסרון של אמונה שאינה בהירה מספיק, אין שם שאלות של השתדלות ובטחון, וכו', הכל ברור שם, ושם מכירים שיש מקור לכל נברא, ומלאך האומר לו גדל, אולם בכל זאת יש שם איזשהו העלם ועולם של מלאכים,

ובן לעולם הקטן שהוא האדם, לכל אדם ישנו עולם והעלם שונה, והאדם הוא הנברא היחיד שביכולתו לשנות את מדרגת הצמצום שלו, וביכולתו לטפס לעולם היצירה, ולעלות עוד מעולם לעולם, ועי"ז

הנמשל לאור הנר הרי הוא משיך נהוריה ואורו לפניו, וכדלהלן.

צורך הצמצום בשביל העולמות

וזה ידוע שהקב"ה סובל כל עלמין, ולעילא מכולא, ותחת כל עלמין, וממלא כל עלמין, והוא מקומו של כל העולמות, הרבש"ע נמצא בכל הבחינות שישנם, בין בחלק המושג ובין בחלק הבלתי מושג, בין באור הפנימי ובין באור המקיף, סובב וממלא, אין משהו בלעדיו בכל מקום שהוא, ואם היה מאיר בעולמות בדרך האור הפשוט, לא היה העולם יכול לסבול והיה נתבטל ממציאות, אם הימצאותו של הקב"ה בכל מקום היתה מאירה בגילוי לא היה יכול להיות בכלל נבראים, כי המושג נברא הינו שמרגיש כדבר עצמאי, העושה ובוחר וכו', וכאשר הימצאות ה' מאירה בגילוי אין מושג של הרגשה עצמאית כלל וכלל, ואפילו נבראים עליונים יש להם איזשהו הרגשה עצמית, למרות שלמלאכים אין שום עצמיות אבל עדיין עצם הרגשתו כנברא הרי זו עצמיות מסוימת שאינה יכולה להיות כל עוד שמאיר אורו של ה', כל ערך עצמי כלשהו שישנו נובע מהסתר אורו של ה', וזה המבואר מהאר"י הקדוש שבשביל עמידת העולמות תחילה לכל היה הצמצום, כי הצמצום זהו הראשוניות לכל הנבראים, גם העולמות העליונים ביותר שמאיר שם שהכל השגת אלוקות, מאחר שזה מוגדר כעולם זה מוכרח לבוא מאיזשהו צמצום והגבלה.

הראשון האיר בבחינת מטי ולא מטי, דהיינו שמגלה את אורו ומיד מסלק את אורו, ועל ידי זה נברא הכלי. ונבאר זאת במושגים שלנו, בהתגלות אליהו לאלישע (מלכים א' יט יט-כא) כתוב 'ויעבור אליהו אליו וישלך אדרתו אליו, ויעזוב את הבקר וירץ אחרי אליהו וגו' ויאמר לו לך שוב כי מה עשיתי לך, התגלות אליהו בהשכלת האדרת על אלישע והסתלקותו מעליו היא שגרמה לאלישע ללכת אחריו, כשמתגלה אור ואינו מסתלק אין מתעורר במקבל תשוקה וצמאון וריצה אחר המשפיע, דייקא כאשר המשפיע מתגלה למקבל ומיד מסתלק ממנו אזי הסילוק ההדר והחסר גורם למקבל לרוץ אחריו, כשאור ה' מתגלה ומיד מסתלק זהו גורם את הריצה אחר ה' 'אחרי ה' אלוקים תלכו', רגע הגילוי והסילוק הוא הגורם את התשוקה לגילוי, לדבר שהאדם אף פעם לא שמע לא ראה ולא ידע עליו אין לו תשוקה, לכן מוכרח להיות מטי ולא מטי בשביל לברוא את הכלים. ולאחר בריאת הכלים כל חיותם נובעת מבחינת מטי ולא מטי, וכפי שרואים זאת גם בחיות הגוף שהוא בבחינת מטי ולא מטי, הן בנשימה והן בדופק, אבל הבסיס הראשוני של בחינת מטי ולא מטי היא לבריאת עצם הכלי. [וישנו מושג מטי ולא מטי בעולם השכל גם כן, כאשר מתבוננים בדברים דקים ועליונים מאד, מרגישים שמשיגים זאת וכד כבד מרגישים שלא משיגים זאת, וזהו בחינת מטי ולא מטי שמצד המקבל, ואכ"מ].

לקבל הכרה אחרת בה', וע"י שמשנה את מדרגת הצמצום שלו ביכולתו לשנות את הצמצום שבכל העולמות כולם, [ועדיין אחר כל זאת בכל עולם ישאר מערכת מסוימת של צמצום של אותו עולם].

והצמצום בכל העולמות ובאדם הוא בכדי שיוכלו לקבל, ועל ידי הצמצום הוא כביכול בכל העולמות ובכל הנבראים ובאדם התחתון, ה' מתגלה בכל העולמות ע"י הצמצום, וכמ"ש במ"א שחורץ ממה שההסתר יצר את ההעלם של כל עולם הוא גם יצר את אופן גילוי של הקב"ה באותו עולם, כי נברא אין ביכולתו לקבל אור שלמעלה מהשגתו, בעולם הזה ניתן לקבל רק דברים מצומצמים הנתפסים בשכלנו הדל, ואין ביכולתנו לקבל דבר שלמעלה מהשגתנו, כל דבר צריך להיות מוגדר באותיות ובכל גיל לפי רמתו, וע"י הצמצום ה' מתגלה ברמת העולמות, ונמצא שבשביל שיהיה לנו שייכות לה' אנו צריכים שה' יצמצם את אורו ויתגלה באופן הנתפס בשכלנו. ועד"ז הוא בכל עולם ועולם לפי הגבלתו.

בחינת מטי ולא מטי

והתגלות ה' על ידי הצמצום הוא בבחי' 'מטי ולא מטי' בכדי שאף אחר הצמצום אם לא היה בבחי' מטי ולא מטי היו מתבטלים מציאותם, מחמת שאורו כביכול רב וגדול מאד. מבואר בכתבי הארז"ל שבשביל בריאת הכלים האור

את הבחורים הצעירים ביאור סוגיא עמוקה בש"ס, שאין ביכולתו לבאר להם זאת לעומק רק על ידי שמתחיל לבאר להם כמה וכמה יסודות. והדבר יומחש ביותר באב ובנו שיצאו מרוסיה, והאב יודע את כל סוגיות הש"ס עם ראשונים ואחרונים, את כל הירושלמי והמדרש והזוהר, והבן עדיין אינו יודע צורת אות, שהאב רוצה ללמד לבנו את כל התורה כולה, אבל מוכרח לצמצם בתחילה וללמד את בנו רק את הצורה הגשמית של האותיות א' ב', ולאחר מכן רק את הביאור הפשוט בגמרא וכו' וכו', וכאשר מתחיל הבן להבין את צורת האות א' ואפילו את פשט הסוגיא, אין זה בערך כלל לרמת השגת האב, והרי זה בחינת אחוריים בלבד, משהו מאד חיצוני מהענין הכי פשוט אצל האב, אבל בעולמו של הבן זהו כל עולמו הפנימי. [ולכן לילד קטן עושים מסיבת אותיות מאחר שזהו כל עולמו, ולאחר מכן מסיבת חומש סעודה וכו'].

ובלל הוא שדבר המגיע מבחינת אחוריים הוא מגיע בשלבים, כשם שהמג"ש מלמד את התלמידים בהקדמת כמה וכמה יסודות, כי רק כך באפשרותם לקבל, מה שאין כן ב' תלמידי חכמים הנפגשים זה עם זה שמעבירים ביניהם את כל סוגיות עמוקות שבש"ס במהירות, ועד"ז ב' עובדים המדברים על כוונות ספירת העומר ביניהם

בחי' אחוריים של העולם העליון פנימיות העולם שלמטה ממנו

וגם זה ידוע שבחי' אחוריים של עולם העליון נעשה הימנו פנימיות לעולם שלמטה ממנו, כל עולם סופו ובי' אחוריים שלו הוא פנימיות העולם שמתחתיו. ונבאר זאת מעט קודם בשפת הקבלה ולאחר מכן יתבאר על דרך העבודה, ולדוגמא, אחד הכוונות בספירת העומר הוא להמשיך את עולם הבינה לעולם המידות, את אימא לז"א, והוא המשכת אור שם אהק"ה באחוריים, שהוא א אק אקי אקיק, והמשכה זו כאשר היא מגיע למקבל היא מתגלה כשם אהקה פשוט שלא באחוריים. וביאור זה, כידוע הכוונה בברכת ספירת העומר היא הבלעת הדמים*, שבשעת יציאת מצרים ואראך והנה מתבוססת בדמך, שהיה חסר י' דמים, וכשאומרים את ה' בברכת ספירת העומר הכוונה היא להמשיך את ה' דמים שיכנסו ויבלעו, והיא המשכת דעת רוחנית זו לתוך העולם, ושם אהקה באחוריים בגי' ד"ם, [א אה אהי אהיה בגי' מ"ד]. וביאור הדברים, רבי המלמד את הילדים הקטנים א' ב', והוא יודע שכל אות ואות הינה עולם שלם, א' הוא ב' יודין וי', וישנו א' שמרומז בה י' ו' ד', וכו' וכו', אולם הוא איננו יכול ללמד זאת את הילדים הקטנים, והוא מלמד להם רק את הצורה הגשמית של האות א', שצורה זו זהו אות א', ועל דרך זה מגיד שיעור הרוצה ללמד

א. ענין הבלעת הדמים על דרך העבודה הוא ענין שהיו דברי תורה נבלעין בדמו, ונתבאר באריכות השתא אור ליום ו' פר' אחרי בשטיבל המרכזי בבית שמש.

עבודת הצדיק כנר דמשיך נהוריה ואורו לפניו

אבל הצדיקים הנמשלים לנר, 'אורו לפניו', פירוש, כי הצדיק הוא תמיד דבוק בעבודת הכורא יתברך בדכיות גדול, וזהו פירוש אורו לפניו שדכיותו בעבודת ה' זהו פנימיותו והמרכז אצלו, ולא כדבר אחורי וצדדי בבחינת אחוריים, ומעלה מיינ נוקבין בתמידות (כידן) [בסדרן], הצדיק כל הזמן בבעירה ובמסירות נפש ובתנועת נתינה לרבש"ע, וזהו 'משיך נהוריה' של נר, שהוא הצדיק תמיד משיך נהוריה לעילא, הוא כל הזמן פונה כלפי מעלה, מה עוד אפשר לעשות בשביל הרבש"ע, ואינו יורד לעולם ולצורך עצמו.

ביאור 'יכול כמוני' ו'קדושותי למעלה מקדושתכם'

וזהו החילוק בין השכינה לצדיקים, שאם היה באור השכינה התפשטות גמורה בדרך אור פשוט, או אם היתה אורו לפניו - כלומר שהיה מאיר בבחי' הפנימיות, לא היו יכולים לסבלו, מה שאין כן הצדיק שכל הזמן אורו לפניו ומשיך נהוריה וכו"ל.

וזהו שכתוב 'קדושים תהיו', יכול תהיו סבורים להרמות במדותיו יתברך כמו שכתוב (דברים יג, ה) 'ובו תדבקון', שכשם שבמדותיו יתברך נאמר להדבק במדותיו, מה הוא רחום אף אתה תהא רחום מה הוא חנון אף אתה תהא חנון, ואפשר יעלה על דעתכם להרמות אליו אף במדה זו שהוא מאיר

מבלי שום הקדמות. ולכן בבחינת אחוריים שם אהק"ה בא בשלבים א ולאחר מכן אק ולאחר מכן אקי ורק לאחר מכן אקיק, אבל אצל התלמיד כאשר הוא תופס אחרי כל ההקדמות הרי תופס את כל השם. וזהו מה שכל עולם עליון נותן לעולם שמתחתיו מבחינת אחוריים שלו וזה נעשה הפנימיות של העולם התחתון.

אור השכינה כאבוקה דמיקטיף איקטופי ואורו לאחרי

וזהו שכתוב באור האבוקה ובשכינה המשולה בכך 'האי מיקטיף איקטופי', שהוא מדלג וקופץ, רצונו לומר שהוא בחי' מטי ולא מטי, שהוא והחיות באה לאדם וכן לכל הנבראים, ותיכף חוזר ומסתלק האור, וכן הוא בתמידות. רגע אחד ישנו אור ומיד ברגע שלאחריו מסתלק כבר האור, רגע הוא נתפס מושג ומוכן וברגע שלאחריו פתאום נעלם. וזהו שכתוב 'האי אורו לאחוריו', כלומר כי בחי' האחוריים דלעילא הם בחי' פנים למטה בנוכח, זה שאור השכינה אינו מאיר בבת אחת לגבינו הרי זה סימן שזהו מבחינת אחוריים שלה בלבד, אבל אצלנו זהו בחי' פנים, כי מגודל האור הגדול הוכרח להאיר למטה רק בבחי' אחוריים, ועל דרך משל אם מגיד שיעור נפלא יאמר את השיעור כללי העמוק שלו לכיתה א' לא ייווצר מזה מאומה, ולא יקבלו התלמידים כלום מכך, וגם זה הוא בבחי' צמצום מטי ולא מטי וכו"ל.

וירידות, ושלא להיות בבחינת מטי ולא מטי, אולם אין לומר כזאת, שהרי מבואר בכמה מספרי חסידות להדיא שתמיד יש בעבודת ה' עליות וירידות ובחי' מטי ולא מטי: א. בנועם אלימלך (פר' נח ד"ה והמים היו) כ', וז"ל: "והמים היו הלך וחסר עד חודש העשירי" (בראשית ח, ה). פירוש, המים התורה הקדושה נקראת מים על דרך 'כל צמא לכו למים' (ישעיה נה, א), הוא הקדושה והדביקות שבאדם שהוא בלתי אפשרי להיות בתמידות, רק לפעמים הוא הולך בהדביקות, ולפעמים הוא חסר, דהיינו שנפסק מהדביקות, על דרך מטי ולא מטי. 'עד החודש העשירי', רצה לומר עד שנתחדש בו מדרגה העשירי שהוא הקדושה העליונה עשירי יהיה קודש, 'באחד לחודש נראו ראשי ההרים', רצה לומר אף על פי שבא אל המדרגה זו שבא אל אחדות גמור אף על פי כן לא נראו בו אלא 'ראשי ההרים', דהיינו שלא בא עדיין אלא למקצת הקדושה שעבודת הבורא ברוך הוא הוא דבר שאין לו סוף, 'עכ"ל. ב. עוד כתב הנועם אלימלך (פר' וישב ד"ה או יאמר ויבא יוסף), וז"ל: 'כל ימי החול העולמות הם מטי ולא מטי, וכמו כן הצדיק מוכרח להיות כל ימי השבוע בסוד מטי ולא מטי, שצריך לצאת ממדרגת אהבה ליראה ומיראה לאהבה, אבל ביום השבת קודש שהעולמות יש להם עליה כמו קודם החטא שהוא עולם התיקון, וצריך הצדיק גם כן להיות במדרגה זאת שלא יצא ממקומו העליון, וזהו 'עולת שבת בשבתו על עולת התמיד' (במדבר כח, י), שהעולה של חול

בבחי' מטי ולא מטי ולא התפשטות גמורה, וכמו שהוא אורו לאחריו כן תהיו סבורים גם אתם להדמות אליו, שגם אנו נהיה בבחינת מיקטיף איקטופי ואורו לאחריו, דהיינו, שמפעם לפעם יעבוד האדם את הרבש"ע ומפעם לפעם יפסיק ויעסוק בענייניו, ויהיה תמיד בעליות וירידות, ובכלל עבודת ה' תהיה בבחינת אחוריים אצל האדם ולא פנימיותו ועיקרו, זהו 'יכול כמוני', זה אינו, כי אדרבא הוא לכם פחיתות וגריעות בעבודתו יתברך, כי תמיד אתם צריכים להיות בבחי' התפשטות אור שלכם למעלה, כמו הנר שהוא 'משך נהוריה', אבל לא בבחי' מטי ולא מטי, כמ"ש אל השמים ואל הארץ יביט (ע' ישעיה נא ו), כלומר שלא יביט האדם גם לשמים וגם לארץ, שלא יחיה קצת חיי עולם הבא וקצת חיי עולם הזה, כי זהו אינו עבודה שלימה ולא קדושה גמורה, אלא היו קדושים בבחי' נר הצדיקים, רצונו לומר בבחי' התפשטות והתדבקות בעבודתו ית' בנוכר. ומה שאני משתמש במדות הללו, הוא מפני שקדושתו למעלה מקדושתכם, ואני עושה כל אלו הצמצומים ובחי' מטי ולא מטי מפני שקדושתו למעלה, ולא תהיו יכולים לסכלו ולא היה קיום לכל העולמות בנוכר, ולא כן אתם, רק תהיו קדושים בחויה אחת ותמידית, בנוכר.

יישוב הסתירה אם יש תמיד עליות

וירידות בעבודה

והנה בהשקפה ראשונה נראה מדברי רבינו שבעבודת ה' נצרך שלא יהיה עליות

ברגשות מריגש הצדיק עליות וירידות, שהרי אור השכינה המאיר לו הינו בבחינת מטי ולא מטי, ואין אור השכינה מאיר באותו רמה בכל עת, אבל אעפ"כ הצדיק מצדו מוכן ומזומן בכל עת להיות בבחי' אורו לפניו ומשיך נהוריה, שגם בשלב של נפילה הוא מוכן לעבוד את ה' בתכלית ולמסור נפשו אליו, גם כשהוא בשיא ההתלהבות והחשק ובשיא הדביקות והתרוממות, כאשר מגיע אליו אחד ו"מטרטר" אותו ומבין שזהו רצון ה' מעמו הרי הוא מוסר את כל התלהבותו ומתעסק עם אותו אחד, ומאידיך גם כשהוא במצב של נפילה ואין לו שום הרגשת חיות בעבודת ה', ואין לו שום חשק ורצון, הרי הוא גם עובד את ה' במסירות נפש בלי שום הרגשה, בהתאמצות ובקבלת עול, ובכל הארות השכינה הן בבחי' מטי והן בבחי' לא מטי בכל עת הוא מצידו בבחי' משיך נהוריה בלי הפסקה.

והוא על דרך משל פועל שתפקידו לעלות אבנים מהקומה התחתונה לקומה העליונה, שכלל שהפועל חרוץ יותר הרי הוא נמצא בכל רגע ורגע בקומה העליונה ורגע בקומה התחתונה, ואעפ"כ הן בקומה העליונה והן בקומה התחתונה הוא זריז וחרוץ בעשיית מלאכתו נאמנה.

היא בסוד מטי ולא מטי כנ"ל, דהיינו עולה ויורד, אבל 'עולת שבת' הוא 'בשבתו' למעלה ולא מטי כלל, 'עכ"ל. ג. ובמאור עינים (פר' יתרו) האריך בזה טובא, וז"ל: 'האמת הוא שהאדם אינו יכול לעמוד תמיד על מדריגה אחת כי 'החיות רצוא ושוב' שבא ומסתלק, דהיינו כשהוא דבוק בהשי"ת הוא מרגיש חיות ותענוג ואחר כך מסתלק ונופל ממדריגתו. ויש בזה רזין דאורייתא בטעם הדבר למה צריך ליפול ממדריגתו, וטעם אחד הוא כדי שיבא אח"כ למדריגה יותר גדולה, שבכל דבר צריך להיות העדר קודם להויה וכשרוצים להגביה יותר גדולה צריך להיות העדר קודם לכן צריך ליפול ממדריגה שהוא עכשיו' וכו'. [ובהמשך דבריו שם כ' טעם נוסף] 'והטעם למה צריך ליפול ממדריגתו הוא כך, דהנה יש נשמות נפולים יש שנפלו מששת ימי בראשית ויש שנפלים בכל דור ודור ומתגלגלים, והם נע ונד ואינם יכולים לבא אל השי"ת כי אין להם במה לבא שבחיים חיותם עסקו בהבלי עולם הזה ולא עשו כלום, וכשהצדיק נופל ממדריגתו ואח"כ קם כמאמר 'שבע יפול צדיק וקם' (משלי כד, טז), וכשקם ועולה אל השי"ת מעלה עמו אותם נשמות הנ"ל, 'עכ"ל.

ולכן נראה שכוונת דברי המגיד, היא שאמנם

ב': קדושתו למעלה מקדושתכם - קדושתו יתברך נעשית על ידי התקדשותנו

להדיא, וז"ל: "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אליכם", לומר, אם מקדישים אתם עצמיכם מעלה אני עליכם כאלו קידשתם אותי, ואם אין אתם מקדישים עצמכם מעלה אני עליכם כאלו לא קידשתם אותי, או אינו אומר אלא אם מקדישים אתם אותי הריני מקודש ואם לאו איני מקודש, תלמוד לומר 'כי קדוש אני', בקדושתו אני בין מקדשים אותי ובין אין מקדשים אותי, עכ"ל. והיינו שקדושתו יתברך אינה ניתנת כלל לשינוי.

ב' בחינות בקדושתו יתברך

וי"ל ע"פ המבואר במדרש איכה (א לג), והוא כלל גדול בכל סוגיא זו, וז"ל: 'וילכו בלא כח לפני רודף' (איכה א ו), ר' עזריה בשם ר' יהודה בר' סימון אמר, בזמן שישראל עושין רצונו של מקום מוסיפין כח בגבורה של מעלה, כמה דאת אמר (תהלים ס יד) 'באלקים נעשה חיל', ובזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום כביכול מתישין כח גדול של מעלן, דכתיב (דברים לב יח) 'צור ילדך תשי'. ר' יהודה בר' סימון בשם ר' לוי בר' טרפון, בזמן שישראל עושין רצונו של הקדוש ברוך הוא מוסיפין כח בגבורה של מעלה כמה דאת אמר (במדבר יד יז) 'ועתה יגדל נא כח ה'', ובזמן שאין עושין רצונו של הקדוש ברוך הוא כביכול מתישין כח גדול של מעלן, והולכין גם הם בלא כח לפני רודף. ר' הונא ור' אחא ור' סימון בשם ר' שמעון בן

קדושתו יתברך למעלה על ידי קדושתנו למטה

כתב במאור ושמש: 'קדושים תהיו', שמעתי פי' המדרש שכתב יכול כמוני, תלמוד לומר 'כי קדוש אני ה' קדושתו למעלה מקדושתכם. שמעתי בימי נעורי פי' בשם הרב המפורסם מוריני ורבינו הרב בער מראוויני וצ"ל [המגיד, שהיה בתחילה בראוויני], 'קדושתו למעלה', רצונו לומר הקדושה של הקדוש ברוך הוא למעלה, היא 'מקדושתכם', רצונו לומר שבני ישראל גורמים למעלה קדושה כביכול על ידי מעשיהם הטובים. וזהו קדושתו למעלה היא מקדושתכם, שאתם מקדישים עצמיכם למטה. כך שמעתי, ודברי פי חכם חן. הקב"ה אומר שכביכול האדם משפיע על קדושתו שלמעלה, שכאשר האדם מקדש את עצמו למטה בעולם הזה נוצר שינוי בקדושתו של ה' למעלה כביכול, וכמובן שדבר זה צ"ב, ורעיון זה כ' גם בקדושת לוי וארץ, ובמאור עינים בפרשתן, ובמגן אברהם להרה"ק מטריסק מבואר שענין זה הוא בעיקר כאשר מקדש האדם את עצמו כמותר לו, יעו"ש.

'בקדושתו אני בין מקדשים אותי' ובין אין מקדשים אותי'

וביאור מה שישראל מוסיפים קדושה אצל הקב"ה, צ"ב, דוודאי שאני ה' לא שנית' (מלאכי ג ו), ובתורת כהנים כ' כאן

ו"ל: 'להבין ההפרש שיש בין פסח לעצרת. בפסח אנו מוזהרין על חמץ בבל יראה ובבל ימצא (שמות יב, יט; יג, ז), ובעצרת ציונו הבורא ברוך הוא וברוך שמו להקריב חמץ דווקא (ויקרא כג, יז), ולא יזהו רמז מרומזים המצות הללו.

ונראה לפרש בהתבונן הדברים, אשר ידוע ומפורסם שהבורא יתברך שמו ברא כל כללות ופרטיות כל העולמות בשביל התורה ובשביל ישראל עם סגולתו (רש"י ריש בראשית; ויק"ר לו, ד), והנה קודם שנתן הבורא ברוך הוא לנו את התורה היה העולם מתנהג ברחמי ובחסדיו יתברך שמו, וכאשר נתן לנו הבורא ברוך הוא וברוך שמו את התורה הקדושה כל העולמות מתנהגים על ידי תפארת ישראל.

וההפרש בין הב' ההנהגות הוא, שקודם מתן תורה אם היה איזה גזירה חס ושלום לא היה כח בהברואים להפוך מרעה לטובה, לפני מתן תורה לא היתה היכולת לפעול שינויים בעולם, כי עדיין לא היה את התנהלות העולם על פי תורה, אלא רק על פי הנהגת הרבש"ע, אבל במתן תורה נתחדש שכל העולמות וכל השרפים וחיות ואופני הקודש יתנהגו על ידי תפארת ישראל, נתחדשו הדברים שאפילו אם חס ושלום נגזר איזה גזירה, הנה יש כח בבית ישראל עם סגולתו להפוך הכל מרעה לטובה, וזהו שעשועי הבורא ברוך הוא וברוך שמו, כמאמר חכמינו ז"ל (ב"מ נט, ב) נצחונו בני', ויכולים לשנות ולהוסיף בהנהגת העולם על

לקיש, ורבנן בשם ר' חנינא, היה אדם אומר לחבירו בירושלם הקריני דף אחד, ואומר לו אין בי כח, השניני פרק אחד, אומר לו אין בי כח, אמר להם הקדוש ברוך הוא תבא לכם שעה ואני עושה לכם כך, וילכו בלא כח לפני רודף, א"ר אחא כשם שלא גלו ישראל אלא ברודף מלא, כך אינן נגאלין אלא בגואל מלא דכתיב (ישעיה נט כ) 'ובא לציון גואל', מלא כתיב, עכ"ל המדרש. ומרומז במדרש זו התשובה, שכל הנידון של יחס הנבראים והשפעתם בבורא, הוא ביחס להנהגתו עמהם, ובצורת ניהול העולם והגילוי בעולם תלוי קדושתו של ה' בקדושת בני ישראל, ובזה נאמר קדושתו למעלה מקדושתכם, אבל בנוגע לעצם קדושתו של הקב"ה, על כך כ' בתורת כהנים שבקדושתו אני בין מקדשים אותי ובין אין מקדשים אותי, ובשונה.

[ויש ללמוד מדברי מדרש איכה הנ"ל, שאם הגלות באה מכך שענו למבקש הקריני דף אחד השניני פרק אחד - אין בי כח, שמדה טובה מרובה, ככל שנאמר איש לרעהו יש בי כח, וכל אחד שמבקש לקרות ולשנות עמנו נקרה ונשנן עמו בחפץ לב, בוודאי שנזכה במהרה ל'ובא לציון גואל', גואל מלא, במהרה בימינו אמן].

הכח להוסיף בקדושה למעלה ניתן במתן תורה

ובקדושת לוי (ליקוטים) כתב, ויש לזה שייכות גם לענין הנ"ל וגם לעניינא דיומא - לימים שבין פסח לעצרת,

במעשינו הטובים, וזה התרוממות גדול צריך האדם להתרומם עצמו בכל תנועתו, כי אין לך גדול כמו זה שכל העולמות תלויים בו, ולזה רומזים השתי לחם של עצרת, והוא דוקא חמץ, כי טבע חמץ להעלות למעלה, עכ"ל.

חיבור חכמה תתאה בחכמה עילאה

וב' המאור ושמש: ונראה לתת סעד לדבריו הקדושים להבין מעט יותר דבריו הקדושים, דהנה הקדוש ברוך הוא ברא כל העולמות כולם בחכמה, כמו שנאמר (תהלים קד, כד) כולם בחכמה עשית מלאה הארץ קנייך, שורש כל דבר שבעולם היא נקודת החכמה, וגם בחכמה תתאה וחכמת העולם בכל דבר יש חכמה בעבור מה הוא נוצר, ואיך הוא ואיך מראהו, וחכמה עילאה היא העמוקה יותר לדעת למה כל דבר נוצר ונברא. והפירוש הוא כך, כי ספירת החכמה היא ראשונה לעולמות, כי כתר אי אפשר לדבר בו כלל בידוע מספרי האריות"ל, כמשל הכתר הנמצא מחוץ לגוף האדם ואילו חכמה בתוך האדם, וכמו כן הגולגולתא [עצם הגולגולתא] השייך לכתר הוא מקום שאין בו שום אחיזה (ע' שפת אמת פורים תרס"א), והחכמה היא נשמת כל העולמות עד נקודה תחתונה שבתהומות הארץ, וכל מי שרוצה לבוא להשגה אלוהית ישיג חכמת אלקותו יתברך שמו מכל הברואים שבעולם, וכדברי הרה"ק מקאליסק על הכתוב הנ"ל 'מלאה הארץ קנייך' שבכל מקום בארץ ניתן לקנות את ה', כי בכל מקום יש קשר לקב"ה, עכ"ד, שהרי כל דבר נברא בחכמתו יתברך, ואפילו

ידי התורה, וכידוע ממעשי הצדיקים ששינו דברים על ידי פסק התורה.

והנה בבחינת עבודת הבורא ברוך הוא וברוך שמו גם כן שני בחינות, האחד, כשהאדם מסתכל בעין השכל התרוממות הבורא ברוך הוא, ומתבונן ומסתכל בשפלותו, מיד יגיע עליו היראה והפחד ממנו יתברך שמו, ונכנע האדם מאוד מאוד ושפל האדם בעיני עצמו. אבל כשאדם מסתכל שכל העולמות וכל המלאכים תלויים בו, והאדם מוסיף כח בפמליא של מעלה, אזי האדם גדול עד למאוד, שכולם מצפים ומיחלים למצות ולתורת האדם, ועל ידי האדם ניתוסף שמחה וברכה בכל העולמות, לכן צריך כל אדם ליזהר בכל תנועותיו שיהא הכל לעבודתו יתברך שמו'. כאשר האדם שם אל לבו שהקב"ה נתן לו את מערכת ההפעלה של כל העולמות, שכולם מושפעים ממנו, קדושתו למעלה - מקדושתכם, הרי הוא נזהר יותר, ועוצם עיניו מראות ברע ומוסיף בלימוד התורה גם כשאין לו כח, ועושה שלום כמה שביכולתו, ונוצר פיו ולשונו, ובזה הוא משנה את העולם.

והנה מבואר בכתוב כי במצרים היינו ערומים, כמו שנאמר (יחזקאל טז, ז) וזאת ערום ועריה', והיינו במדריגת השפלות, אבל במתן תורה נתגדלנו עד למאוד שכל העולמות תלויים בנו. והנה בחינות 'מצה' רמז לשפלות, שבאם נתרומם אזי הוא 'חמץ', כנזכר שהיינו בבחינות שפלות עצומה, אבל במתן תורה כו' נתגלה שכל העולמות תלויים

העולמות כנ"ל, ונצרך זהירות יתירה לקשר חכמה תתאה בחכמה עילאה, שהרבה מן המחכימים בנבראים משתמשים בחכמתם רק לחכמה תתאה, ויש להם הכרה וידע רב מנפלאות הבריאה, אבל אין להם חיבור בין החכמה תתאה לחכמה עילאה, אין להן שייכות לצעד האחרון והיעד לחבר הכל לה', והוא מה שנקרא בשפה המדעית מה שלא מדעי, שזהו השלב של נקודת החיבור לה', כי האדם מצידו מחפש רק לראות את מציאות הדברים שלפניו, והוא אכן רואה בהם הרבה מפלאי הבריאה, כפי שרואים בחכמות הרפואה וגוף האדם ובכל דומם באטומים שבו וכו', אבל אין הוא מחפש להגיע לצעד הנוסף להבין מי מחזיק ומחיה ועושה את כל זה, ששלב זה מביא לביטול לה'.

ובכלליות, אין די לבוא לחכמה עילאה רק ע"י חיבור החכמה תתאה אליה, אלא על ידי חכמה עילאה כשלעצמה, שהוא התורה, שהיא הדרך הקצרה והנעלית ביותר בחיבור אמתי עם ה', וגם בלימוד התורה יש להזהר לזכור שכל חכמה זו היא חכמת ה', ולא לעצור בעומק הסוגיא מבלי לזכור שזהו חכמתו יתברך.

וזהו ענין אות א', שיש בה י' למעלה וי' למטה וו' באמצע, שהוא חכמה תתאה וחכמה עילאה ואות ו' המחברת ביניהם, והי' למטה הפוכה, כי החכמה בעולם הזה היא הפוכה, שלא רואים בה בגלוי שזהו חכמת ה', והי' למעלה היא החכמה עילאה, ואות ו' המוסיפה, בבחינת ואלה ו' מוסיף על ענין

הבריאה הקטנה שבקטנות שבעולם יכול לראות ממנו חכמת אלקותו יתברך שמו, וכאגרתו של החזון איש שבהתבוננות בעלה של פרח יכולה הנפש לצאת מנרתקה, כשמתבוננים בהכרח שה' הוא זה שמחיה ומצמיח. אלא שנצרך לחפש את הנקודה הנכונה הפנימית שבכל בריאה, ולא לחפש רק להפיק את התועלת של הנברא בלבד מהדבר, כי כל עוד שאדם מחפש רק את תועלתו הרי הוא נשאר בחכמה השטוחה של הדבר ולא מקבל את החכמה הגבוהה שהדבר שמרימה ומרוממת אותו כלפי מעלה, רק כאשר האדם מחפש את השורש של כל דבר הרי הוא מגיעה לחכמה המביאה אותו לרשב"ע.

וממילא כשיסתכל האדם בחכמת אלקות שבכל הברואים שבעולם שכולם בחכמת אלקותו נבראו, והם חיים וקיימים בחכמתו יתברך שמו שנתן חיות לחיות להם קיום בעולם, ועל ידי זה יכול לבוא לחכמה עצמה לחיות דבוק בחכמה עצמה ולמשוך משם כל השפעות טובות, דהיינו פלאות החכמה, כי מהם באים כל ההשפעות טובות חיי בני ומוזני, כי 'החכמה תחיה בעליה' וכו', כי ככל שהאדם מגיע לנקודת החכמה העליונה הרי הוא דבוק באין, שהחכמה מאין מצא, וחכמה היא כח מה, ביטול לרשב"ע.

נמצא כשאדם חוקר ודורש ומבקש מציאות אלקותו ית"ש וראה שהכל דבוק בחכמה ומקשר חכמה תתאה בחכמה עלאה ועושה יחוד גדול בכל

לו את הקורות איתם במהלך היום, והוא מכניס בהם את ההכרה שהכל מאת ה' וכו', הרי הוא דבוק בחכמה ומחיה את כל בני ביתו בכך, והרי הוא נשמת ביתו.

וזהו פירוש 'קדושים תהיו', רצונו לומר שתהיו דבוקים במדת החכמה ותהיו אתם חיות של ישראל למשוך להם כל השפעות טובות, וגם שכל לעבודת הבורא ברוך הוא, 'כי קדוש אני', רצונו לומר, כמו שאני במדת החכמה שנקראת קדוש קדוש, בראתי כל העולמות כמאמר הכתוב כולם בחכמה עשית, והוא חיות כל העולמות, בן תהיו גם אתם קדושים, רצונו לומר תהיו דבוקים בחכמה שנקראת קדוש, ותהיו אתם חיות של כל העולמות למשוך השפעות טובות מלמעלה למטה. וזהו פ' דברי הקדוש מו"ה בער הנ"ל, קדושתו למעלה מקדושתכם, כשתהיו דבוקים בחכמה תפעלו יחידים וקדושות גדולות ככל העולמות ותהיה נחת רוח לפני מי שאמר והיה העולם.

ראשון, שעל ידי תוספת בעבודת ה' מחבר היהודי את החכמה עילאה עם החכמה תתאה, ואזי מתגלה חכמת ה' גם בחכמת הבריאה.

זה הוא הצדיק אשר חלק לו ה' שכל ובנה לקשר גם נשמת בני אדם בחבורא ברוך הוא, כי הוא דבוק בחכמה, הוא כל הזמן מחובר עם הרבש"ע ומחבר אנשים נוספים ג"כ לה', נמצא נקרא הוא כמו נשמה לעם בני ישראל, מאחר שהוא מחברם לה' אז הוא נשמתם, כמו בביבול בחכמתו הוא נשמת כל העולמות, בן הצדיק הנ"ל הוא נשמת בני ישראל, כי הוא מחיה אותם בתורתו ושכלותו להרבה לעבודתו יתברך שמו ולהלחיב הלבבות להבורא ית"ש, וזהו ידוע שתיבת קדוש נקרא חכמה, בידוע מזהר הקדוש. יהודים מסתובבים כל השבוע ועוסקים בהבלי העולם, מגיע זמן סעודה שלישית והצדיק אומר את תורתו ומעוררם להיזכר ברבש"ע, הרי הוא מכניס בהם את החכמה הרוחנית, הוא מחזירם למקומם הרוחני והאמתי. ולא דוקא צדיק, כל יהודי הבא לביתו ומספרים

ג'. 'ישנים מן המצוות' גורם לבחי' 'אלקיהם של אלו ישן הוא' ח"ו

קדוש אני' קדושתו למעלה מקדושתכם. פירוש, כי איתא בנמרא (מגילה יג ב) על הכתוב (אסתר ג, ח) 'ישנו עם אחד', חד אמר ישנים מן המצוות וחד אמר אלקיהם של

תענוג האב מוגדלות בנו

'וידבר ה' אל משה קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם'. כתיב במדרש וז"ל, 'קדושים תהיו, יכול כמוני, תלמוד לומר 'כי

והשכל, כשיש ירידה בלימוד התורה וקיום המצוות חלילה, אז גם 'אלקיהם של אלו ישן', רצונו לומר כי אז הוא הסתלקות התענוג מהאב. וזה פירוש המדרש 'קדושת למעלה', על דרך ישראל מפרנסים לאביהם שבשמים (זח"ג ז, ב), ונקרא קדוש, הכל הוא מקדושתכם, שהם מביאין התענוג והקדושה לו. והוא דומה לביאור הקודם בענין קדושת למעלה מקדושתכם.

והנה בב' ביאורים אלו מבואר רק מסקנת דברי המדרש קדושת למעלה מקדושתכם, אבל אינו מבואר מה ההור"א יכול כמוני, ואולי אפש"ל, שהביאור יכול כמוני, הוא, שלא יחשוב האדם שמאחר שכיון שאלקיהם של אלו ישן הוא אם כן אעבוד את ה' רק כפי העבודה הנדרשת במצב של הסתר פנים, לכך נאמר לא כך, אלא קדושת למעלה מקדושתכם, וככל שיוסיף האדם בקדושתו ממילא גם למעלה יהיה תוספת בגילוי הקדושה. ואולי.

אלו ישן הוא, ויבאר ששני הביאורים הולכים יחדיו, ונראה לי על דרך משל באב שיש לו בן, כל זמן שהוא בקטנות, שהמוחין שלו בקטנות, שיש לו שכל לדברים גשמיים קטנים לשחק את עצמו, יש לו להאב תענוג מעט ממנו, וכשיגדל יש לו מוחין דגדלות, אז יש לו להאב תענוג גדול ממנו, כשמחדש מהלך ודרך חדשה מזה יש לאב תענוג גדול, ואם כשיגדל נסתלק ממנו החכמה, עד שבא לקטנות, שאחד שגדל פתאום יורד בחזרה לעסוק בשטויות והבלים, על דרך זקני עמי הארץ כל זמן שמוקינין דעתן מטורפת (קנים פ"ג, מ"ו), שזקני עם הארץ ככל שחולף הזמן הינם עוסקים יותר בגשמיות ובקטנות, יותר שקועים בקנאה תאוה וכבוד, ונהיים מטופשים יותר, בשאביו רואה זה אז נסתלק ממנו התענוג מעט מעט, וזהו גורם עגמת נפש לאב.

וזה פירוש 'ישנו עם אחד' - 'ישנים מן המצוות', פירוש, הסתלקות המוחין

ד. 'לא אמות כי אחיה' עשיית המצוות בחיות באהבה ויראה

כי אחיה ואספר מעשי י-ה, וקשה, פשיטא אם לא אמות - יחיה בודאי, לא למות ולחיות זה היינו תוך.

ויובן כמה שכתב הוזהר (תקו"ז ת"י כה, ב) כל צלותא ומלה דאורייתא דלא

'לא המתים יחללו י-ה' - דיבורים מבלי מוחשבה זכה ובינת הלב אינם מהללים את שם י"ה

עוד במדרש (שמו"ר לח, ב) 'קדושים תהיו' שלא יהיה בהם מות, ויובן על פי פירוש הפסוק (תהלים קיח, יז) 'לא אמות

קודש כידוע, אז תהיו קדושים בבחי' שם י-ה, ולא יהיה בכם מות, יכנס בכם החכמה הנקראת קודש דרך הבינה, ולא אמר לא תמותו, רק בכם דייקא, כאשר אתם בחיים, ולא תהיו חשובים כמתים חס ושלום.

וג' מהלכים אלו בביאור תיבות קדושים תהיו, קשר גדול ביניהם, אלא שבתוך דברי המדרשים מתבארים בכמה זוויות, וכללות הכל יחד, שכאשר למרות מצבי רוח המשתנים באדם שלא יהיה בבחינת איקטופי מיקטיף ומטי ולא מטי, אלא שיהיה משיך נהוריה ואורו לפניו, שהוא מצידו יהיה בכל מצב חייל נאמן לה' ולתורתו, (פירוש הא'), וכאשר עושה האדם כן, הרי הוא מוסיף תמיד כח בעבודתו מבלי להרפות, והרי הוא יוצר גם למעלה תוספת קדושה (פירוש הב'), ועי"ז נשפע אליו בחזרה תוספת קדושה, וכאשר משיך נהוריה תמיד מבלי הפסק ממילא כל תורתו ומצוותיו נעשים באהבה ויראה (פירוש הג').

וח' יתברך יעזור שיתקיים בנו הכתוב 'לא אמות כי אחיה ואספר מעשה י-ה', שנוכל להכניס בתוך חיינו את דיבורי התורה והקדושה, ונתכונן בימים אלו להנהגת העולם על פי התורה, שבכל שנה בזמן זה נוסף התחדשות ותוספת בכך, ושנזכה תמיד להלל את ה' בחיינו.

נפקא בדחילו ורחימו מעומקא דליבא וכו', ומי שחס ושלום מוציא דברי תורה או תפילה מפיו בלא דחילו ורחימו, שהוא מחשבה זכה וטהורה, ובית הלל, הוא בחייו קריא מת, שאין לו חלק בחיים שם י-ה, שהיא חכמה ובונה כידוע. כידוע שבחלוקת אותיות שם הויה אותיות י' ק' רומזים לחכמה ובינה, וי' ולו' המדות וה' אחרונה למדת המלכות, וכאשר הפה מדבר מבלי החכמה והבינה, מבלי ה-ק, אין לאדם חלק בחיים, כי זהו אותיות מתות, ובתיב (תהלים קטו, יז) 'לא חמתים יהללו י-ה', מילים מתות שאדם מוציא מפיו מבלי אהבה ויראה והתבוננות אינם מהללים את י-ק, שי"ק זהו חכמה ובינה.

וזהו שביקש דוד המלך עליו השלום 'לא אמות כי אחיה', פירוש, כל זמן שאני בחיים לא אחיה חס ושלום חשוב כמת, אלא אחיה מן אותם המטהרים מחשבותם ורעיונם ומדברים מעמקי הלב, שדיבורי לא יהיו דיבורי מוות, וזהו הכפל 'לא אמות' ולא רק שלא אמות אלא כי אחיה שדיבורי יהיו דבורים חיים, שאחיה את מהות הדברים. ואז על ידי שאחיה אפשר 'ואספר' הוא לשון ספיר ובהירות, ואנהיר ואספר 'מעשה י-ה' שחס ושלום חכמה ובונה שמשם באות כל ההשפעות, ומהם אנהיר ואספר לכל העולמות.

וזהו שכתוב 'קדושים תהיו', פירוש, כשאתם תמשיכו המוחין הנקראין

בשורה טובה תדשן עצם

לשאלת רבים ניתן למצוא כל השיעורים בספח"ק תורת המגיד בשלוחה
ייעודית בקו דברי אמת ואמונה - שלוחה 3

בשלוחה זו ניתן לשמוע גם את סדרות השיעורים בספרי פרי הארץ,
תומר דבורה, שער היחוד והאמונה, ודרך ה', שיעורי שפת אמת
השבועיים על פרה"ש בלה"ק וביידיש, דרשות בנושאים שונים ועל
מועדי השנה, וכן הדרשות הנאמרים מידי שבוע ביש"ק 'פני מנחם'
לעמלי תורה.

ארץ ישראל - 5265* (או 02-5011430).

ארה"ב - 518-329-9186

אירופה - 44-3303-9004-84

שמיעו ותחי נפשכם

